Martha.

Opera i 4 Akter af Friedrich. Musiken af Flotow.

Oversat af Forskjellige.

Udgivet af

A. Zinck.

Kjøbenhavn.

Forlagt af

C. C. Loses Bog- og Musikhandel.

(F. Borchorst).

1878.

Martha.

Opera i 4 Akter af Flotow.

Personerne:

Lady Harriet, Dronningens Æresdame.
Nancy, hendes Kammerjomfru.
Lord Tristan, Dronningens Staldmester.
Lyonel } Forpagtere.
Plumkett }

Dommeren i Richmond.
To Tjenere.
Kor af Forskjellige.

Handlingen foregaar i England.

Første Akt.

(Lady Harriets Værelse. I Baggrunden et Vindue, som staar aabent. Dør paa hver Side. Paa et Bord ligger hendes Vifte og staar en Flacon.)

Første Scene.

Lady Harriet. Nancy. Kor.

Kor.

Tør vel Tungsinds Drømme stige
Paa din rene Pande ned?
Skal al Lyst og Glæde vige
Dette før saa muntre Sted?
Gyldne Smykker, Fløielsklæder
Tyder kun paa Glands og Pragt;
Alt, hvad Blik og Hjerte glæder,
Venners Omhu hid har bragt.

Nancy (rækker en Buket).

Blomster, som Sir Tristan pleied.

Harriet.

Deres Duft bedøver mig.

Nancy.

Smykker, som kun Fyrster eied.

Harriet.

Gjør mig ikke lykkelig.

Koret.

Men —

Harriet.

Forlad mig, jeg Ier beder!
Jeg alene være vil,
Glæden deler jeg med Eder,
Sorgen hører mig kun til.

Koret.

Tør vel Tungsinds Drømme stige
o. s. v.

(Koret gaar ud tilvenstre.)

Anden Scene.

Lady Harriet. Nancy.

Nancy.

Skjønne Lady!

Harriet.

Lad mig græde.

Nancy.

Men hvorfor?

Harriet.

Det ved jeg ei.

Nancy.

Hvilken Grund? Fast det mig synes,
Som at her (peger paa Hjertet) det bliver lyst.

Harriet.

Ei for mig.

Nancy.

Jeg tror at skue
Skjælmen med sin Pil og Bue.
Blandt de ædle Kavalere,
Som bestandig staa parat
Til at hævde Skjønheds Ære,
Fik vel En, som bedste Skat,
Deres lille Hjerte fat;
Tør man Dem vel gratulere?

Harriet.

Tro dog ei, at jeg kan finde
Smag i flaut Koketteri;
Varigt kan mig ikke binde
Tomt og fadt Kurmageri.

Nancy.

Glands og Rigdom, Gunst og Hæder
Maa De dog vel glædes ved?

Harriet.

Selv i Guld og Purpurklæder
Dræbes man af Kjedsomhed.

Nancy (affides).

Jeg beklager ret den Stakkel,
Frydløst hendes Liv gaar hen;
Sker der ikke et Mirakkel,
Bliver hun ei glad igjen.

Harriet.

Ja, beklag mig arme Stakkel,
Sørgeligt mit Liv gaar hen;
Aldrig Glædens klare Fakkel
Lyser paa min Vei igjen.

Nancy.

Tænk Dem de Turneringsseire,
Hvor kun deres Farve vandt?
De Triumfer, De vil feire
Over dem, hvis Haab forsvandt;
Men deri en Lykke fandt
Sig for Deres Fod at leire?

Harriet.

Naar jeg troede nær min Lykke,
Og for opfyldt Ønsket tog,
Ak, da greb jeg kun en Skygge,
Mærked, at jeg mig bedrog.
Hoffets Gunst og nye Moder,
Alt, hvad Andres Bifald vandt,
Og benævnes Livets Goder,
Deri kun jeg Afsmag fandt.

Nancy.
Vil De, skal jeg Dem kurere
Med en Kur af egen Art;
Men, da der ei gives flere,
Rask! forelsk Dem i en Fart.

Jeg beklager ret den Stakkel,
Frydløst hendes Liv o. s. v.

Harriet.
Ja, beklag mig arme Stakkel,
Sørgeligt mit Liv o. s. v.

Tredie Scene.

De Forrige. To Tjenere. Sir Tristan.

Første Tjener (fra høire Side, melder).
Staldpræfekten Mikleford!

Anden Tjener.
Parlamentets ædle Lord!
Chef for Dronningens Beridre —

Harriet (utaalmodig).
Ogsaa vidre, ogsaa vidre.

Tristan (træder ind).
Skjønne Lady og Kusine,
Majestætens Diesten,
Se ærbødigst mig fremtrine —

Harriet.
Mylord, De er lovlig sen.

Tristan.
Maa jeg spørge —

Harriet (kort).
Ja, men ile . . .

Tristan.
Er De vaagnet glad igjen
Efter Nattens søde Hvile?

Harriet.
Svar Du, Nancy.

Nancy.
Jo saamænd.

Tristan.
Hvordan skal vi bruge Tiden?
Her er alslags Lystighed,
Hanekamp og Æselsriden —

Nancy (spottende).
Mylord, der er De da med?

Tristan.
Promenade —

Harriet (gjør en afværgende Gestus).
Høist forbunden!

Tristan.
Væddeløben —

Harriet.
Sker Dem Ret,
De, som er saa let befunden,
Vinder sikkert Prisen let.

Damerne (afsides).
Hvilken Dumhed uden Lige!
Han sin Force har deri;
Ei den Nar hos nogen Pige
Kan opvække Sympati.

Tristan (afsides).
Ha! hun smiler. Skjælmske Pige,
Tegn paa Held jeg ser deri;
Hendes Stivsind dog maa vige
For min Klogskab, mit Geni.

Tristan.
Karussel —

Harriet.
Sir, hent min Vifte.

Tristan (springer efter den).
Flodseilads —

Harriet.
Sir, min Flakon!

Tristan (springer pustende igjen).

Nancy (til Harriet).
Han nok snart vil Tanker skifte.

Harriet.
Kold er denne Pavillon,
Luk det Vindu i derhenne!

Tristan (lukker Vinduet).
Jagt par force!

Harriet.
Det bli'er for hedt —
Luft! aabn Døren!

Tristan (forvirret).
Hvilken?

Harriet (peger tilvenstre).
Denne!

Nancy (leende).
Det generer Mylord lidt.

(Tristan aabner Døren og synker mat ned paa en Stol.)

Damerne.
Hvilken Dumhed uden Lige!
Han sin Force o. s. v.

Tristan.
Ha! Du smiler, skjælmske Pige!
Tegn paa Held o. s. v.

Kor (udenfor).
Freidigt Mod,
Ungdoms Blod
Følger med
Os afsted
Muntert frem
Til et Hjem,
Hvor i Ro
Vi kan bo!
Vel oplagt,
Uforsagt
Vandre vi med lystig Sang;
Thi tilvisse
Veltilfredse
Falder aldrig Veien lang.

Harriet.
Hvad er det?

Nancy.
Hvor smukt det lyder!

Tristan.
Bah! Det Pøbelspræget bær.

Harriet.
Denne Sang paa Lykke tyder.

Tristan.
Ved sligt Pak hvad Lykke er?

Nancy (ser ud af Vinduet).
Ah! jeg har det — hør nu Sagen;
Det idag er Markedsdagen,
Da fra Øster og fra Vester
Man i Richmond Piger fæster;

Hver har om sin Hat en Krands.
Nu i Klynger hen de drage
Til en lille munter Dands,
Før i Kondition de tage.

Tristan.

Narreri!

Nancy.

Ær gamle Skikke!

Harriet.

Hvilken Spas, om jeg mig saa,
Ubekjendt for Alles Blikke,
I den glade Kreds at staa.

Tristan.

Hvilken Galskab!

Harriet (neier spydig,)

Høist forbunden!
Nu jeg netop vil derhen,
Siden De det galt har funden.

Tristan (forfærdet).

Deres Naade! — men erkjend —

Harriet.

Nancy, hent mig Bønderdragter,
Som jeg her at bruge agter.
(Nancy gaar ind tilvenstre og henter Dragter.)

Tristan.

Hvad! De vil Dem selv fornedre?

Harriet.

Ja, for at ophøie bedre.
Nu afsted i lystig Trop,
Martha, Nancy og Sir Bob.

Tristan.

Hvem er Bob?

Harriet (sætter ham en Bondehat paa Hovedet).

Ih, det er Dem.

Tristan.

Aldrig, Nei! spøg ikke —

Harriet.

Hvem?
Ei! — min Omhed De foragter?

Tristan (sukker).

Ak!

Harriet.

De angrer? Vel, jeg tier.
Se, Ven Bob, hvad jeg Dig vier.
(rækker ham en Buket.)
Nancy, lær ham nu de Fagter,
Som hør Bondedandsen til.

Tristan.

Nei, dem kan jeg aldrig lære.

Harriet.

Bob, frisk Mod! Det maa saa være,
Man kan Alt, naar kun man vil.

Nancy (dandser for ham).

Dygtig klodset,
Keitet, tosset,
Indværts Fødderne lad staa;
Ei saa kjælen,
Tramp med Hælen,
Hatten bagad hænge maa.

Tristan (forsøger).

Sligt mig byde.

Harriet (befalende).

De maa lyde.

Tristan (bedende).

Ikke mer.

Harriet (koket).

Jeg Dem be'er.

Tristan.

Jeg, en Lord!

Nancy.

Pas paa, det gaar,
Naar lidt Øvelse De faar.

Harriet.

Dygtig dreie,

Nancy.

Kroppen sveie.

Tristan.

Ak! De ser, jeg kan ei mer.

Damerne.

Vist saa, blot naturlig vær.

Tristan.

Nei, jeg taber rent mit Veir,
Aa Natur, hvor du er svær!
(synker udmattet ned paa en Stol.)

Damerne.

Bob, frisk Mod! pas paa, det gaar,
Naar lidt Øvelse De faar.
(dandse ud med ham tilhøire.

Changement.

Fjerde Scene.

(Markedspladsen i Richmond. Butiker, Borde og Bænke i Forgrunden. Telte paa Siderne.)

Kor af Bønderfolk.

Piger, gjør Jer Flid,
Herhid, herhid
Til Markedstid!
Lad det muntert gaa,
Thi Jer vi staa
Og vente paa!
Smukke Piger, hid Jer skynder
Og fortæl, hvortil I du',
Fæste-Markedet begynder
Efter gammel Vedtægt nu.
Slutter Handel
Om Jer Vandel,
Her er Brug for hver en Art;
Prisen stiger,
Thi paa Piger
Er der Mangel aabenbart.
Se! Der er de!
Vær Velkommen! (Pigerne komme.)
Freidigt Mod,
Ungdoms Blod
Følger med
Os afsted
Muntert frem
Til et Hjem,
Hvor i Ro
Vi kan bo.
Vel oplagt,
Uforsagt
Vandre vi med lystig Sang,
Thi tilvisse,
Veltilfredse
Falder Veien aldrig lang.
Med et Bryst
Fuldt af Lyst

Til en nyttig Virksomhed
Har man Mod
Og en Fod,
Der af Træthed ikke ved.
Hvis derfor ei vi tykkes
Om at faa Tjeneste her,
Andetsteds det vil lykkes,
Vi sky ei lidt Besvær.
Se derfor kom vi hid
Med al vor Flid
Til Markedstid.
(trækker sig tilside.)

Femte Scene.

Lyonel og Plumkett (komme).

Plumkett.
Hvor de sladdrer, hvor de plapprer!
Aldrig nok af Snak de faa;
Om det end paa Gjerning happrer,
Munden aldrig gaar istaa.
Trods det Virvar, jeg formoder,
At Du har bestemt Dig, Broder?

Lyonel.
Jeg — hvortil?

Plumkett.
Til straks at flytte
I Forpagtergaarden ind;
Der med Ingen Du vil bytte,
Gaar det efter Moders Sind!

Lyonel.
Hendes Minde jeg velsigner.

Plumkett.
Ja, hun var en prægtig Viv!
Ingen Anden hende ligner,
Hvilket kjækt og freidigt Liv!
Dig, sin Stedsøn, ømt hun pleied,
Thi Du var jo from og smuk,
Mig, sin egen Søn, hun feied
Dygtig af med tørre Hug.

Lyonel.
Kjære Broder!

Plumkett.
Det var rigtigt,
Jeg fortjente, hvad jeg fik,
Og at det for mig var vigtigt,
Indser jeg nu paa en Prik.

Lyonel.
Fra min Barndoms første Dage
Var Du den Forladtes Trøst,
Hjalp mig Sorgen at forjage,
Delte med mig Hjertets Lyst.
Du en Støtte var min Fader,
Ham, skjøndt banlyst, Husly gav,
Og hans Plads mig arve lader,
Nu, han hviler i sin Grav.

Plumkett.
Intet kunde vi erfare
Om hans Herkomst eller Navn,
Men han bød Dig at bevare
Denne Ring til eget Gavn.
Truer, sagde han, Dig Fare,
Dronningen Du vise den,
Hun vil da Din Ret forsvare;
Dog i Nød kun bring den hen.

Lyonel.
„Verdens Glands kun blænder Øiet",
Saa hans Alvorsstemme lød —
„Vær tilfreds kun og fornøiet,
„Naar Du blot har dagligt Brød.

Begge.
Disse Ord {jeg mig / han sig} bevarer,
Glands {mit / hans} Sind ei hænger ved,
For dens Fristelser og Farer
Vogtes {jeg / han} i landlig Fred.
(De gaa).

Sjette Scene.

(Dommeren, fulgt af Bønderfolk og Pigerne).

Kor.
Hør Klokkens Lyd! nu er det Tid,
Og Dommeren sig skynder hid;
Kom hurtig, alle Piger, kom!
Lad se, om vi Jer synes om.

Dommeren.
Plads for Stedets Øvrighed!
Gjør Jer ikke altfor bred!
Hører Alle Lovens Bud
Stille, til jeg faar talt ud.
(tager Hatten af og læser).
„Anna, Dronning af Guds Naade" —
(til en Bonde).
Slyngel! Du saavelsom jeg
Hatten af, det vil jeg raade.
(læser videre).
„Kundgjør her ad Lovens Vei
„Richmonds Privilegia
„Sigillate regia.
„Ta'er en Pige Fæstepenge,
„Og gjør for et Aar Akkord,
„Bli'r i Tjensten hun saalænge
„Og kan ikke slippe bort;
„Ikke før et Aar er omme
„Hun af Kondition kan komme.
Har I forstaa't?

Alle (idet de levere deres Fæste-Bøger).
Fuldstændigt.

Dommeren.
Vel!
Kom nu Piger, prøv Jert Held!
(tager en Skudsmaalsbog.)
Tal, hvad kan Du, Molly Pritt?

Molly.
Jeg kan spinde,
Sy og binde,
Jeg kan byge,
Stive, stryge,
Koge, bage,
Alslags Kage,
Og besørge Hus og Hjem.

Dommeren (ser i Bogen).
Fem Guineer, hun er billig.

Første Forpagter.
Til den Handel er jeg villig.

Dommeren (tager en anden Bog).
Tal, hvad kan Du, Polly Snitt?

Polly.
Jeg kan grave,
Passe Have,
Vande Planter,
Strikke Vanter,
Lappe, stoppe,
Porter proppe,
Alt saa det har Fynd og Klem.

Dommeren (ser i Bogen).
Hvem vil byde Tyve Daler?

Anden Forpagter.
Top, lad gaa! jeg dem betaler.

Dommeren.
Naa, hvad kan Du Betzy Witt?

Betzy.
Smukt filere
Og brodere;
Med det samme
Smaabørn amme
Op med Flaske,
Og saa raske
Som de gi'es i noget Land.

Dommeren (læser).
Ketty Bell
Og Nelly Well
Og Nelly Box
Og Fanny Fox.

Fire Piger.
Jeg kan flette,
Hørren skjætte,
Og vil gjerne
Ogsaa kjerne,
Lave Oste,
Binde Koste,
Gjøre Alting, hvad jeg kan.

Almindelig Kor af Piger.
Jeg til Fint som Grovt godt kjender,
Har to arbeidsvante Hænder;
Men vil helst ha'e Kondition
Hos en gammel, sat Person,
Eller hos en Enkemand,
Hvor jeg ene raade kan.

Dommeren.
For Pokker, tøv!
I gjør mig døv.

Pigerne.
Giv straks paa Haanden her.

Mændene.
Top! Pengene er der.
(forlade Scenen.)

Syvende Scene.

Martha. Nancy. Sir Tristan klædte som Bønder, fra Høire, siden Lyonel, Plumkett og Kor.

Harriet.
Fremad Bob! lad Dem dog føre;
Rask, min Ven, gjør os ei Skam.

Tristan.
Navnet Bob lad mig ei høre,
Ak, jeg arme Offerlam!

Harriet.
Just saa lystigt Alt jeg vented,
Saadan for mit Blik det stod.

Tristan.
Jeg, et Lem af Parlamentet!
Græd, mit Øie! stands, mit Blod,

Plumkett.
De to Piger mig gefalde.

Lyonel.
Hver især er fin og net.

Plumkett.
Fast for fin for vore Stalde.

Lyonel.
Men for Huset?

Plumkett.
Du har Ret.

Tristan.
Hvor de glo, de Bønderknolde!
Kom, følg med!

Damerne.
Vil De alt hjem?

Tristan.
Jeg fra Plebs mig helst vil holde,
Kom!

Harriet (forandrer Tonen).
Nei, det ei nytter Dem,
At De mer med mig vil tinge.

Tristan (sagte).
Ti, dog, ti! hvad skal det til?

Nancy.
Nei, De kan ei hende tvinge,
Fatter Bob, naar hun ei vil.
(Plumkett og Lyonel nærme sig)
Ja, naar Pigen ikke vil.

Plumkett.
Er der ikke Piger nok? (kalder)
Hei, derhenne! Kom, en Flok!
(peger paa Tristan.)
Han vil fæste sig en Pige.

Tristand (rasende).
Ha! hvad hør jeg!

Harriet (leende).
Uden Lige.

Alle Bønderne (komme tilbage).
Jeg kan spinde,
Sy og binde,
Jeg kan byge,
Stive, stryge,
Koge, bage
Alslags Kage,
Og besørge Hus og Hjem.
Jeg kan grave,
Passe Have,
Vande Planter,
Strikke Vanter,
Lappe, stoppe,
Porter proppe,
Alt saa det har Fynd og Klem.
Smukt filere
Og brodere,
Med det samme
Smaabørn amme
Op med Flaske,
Og saa raske
Som de gi'es i noget Land.

Jeg kan flette
Hørren skjætte,
Og vil gjerne
Malke, kjerne,
Lave Oste,
Binde Koste,
Gjøre Alting, hvad jeg kan.

Damerne.
Ha, ha, ha! jo flere Løier,
Desto mer jeg mig fornøier!
Han omringes
Nu og tvinges
Til at bringes
Bort med dem.

Tristan.
Det er skjændigt,
Uanstændigt!
Denne Stimmel,
Denne Vrimmel,
Milde Himmel,
Bort med dem!

Forpagterne.
Han omringes
Nu og tvinges
Til at bringes
Bort med dem.
(Tristan flygter ud tilhøire, fulgt af Koret.)

Ottende Scene.

Harriet. Nancy. Lyonel. Plumkett.

Harriet (til Nancy).
Hvad kan deres Stirren mene?

Nancy.
Vi gjør Lykke, kan De tro.

Plumkett.
Hm! jeg fæste gad den Ene.

Lyonel.
Fæst dem heller begge To.

Harriet.
Hvis til os nu disse Bønder
Talte, mon vi dem forstod?

Nancy.
Jo, det tror jeg.

Plumkett.
Du begynder.
Hurtig, tal!

Lyonel.
Jeg mangler Mod.

Plumkett.
Se paa mig, din usle Kryster!
(nærmer sig Damerne)
Hm, hm, hm!

Nancy.
Han er vist stum.
Lad os gaa.

Harriet.
Ja, som Du lyster.

Lyonel.
Se, nu gaa de.

Plumkett.
Aa, hvor dum!

Damerne.
Ja, jeg ærligt, maa bekjende,
Lystigt vi til Maalet naa;
Naar blot godt vort Spil vil ende
Og kun Spøg vi træffe paa.

Mændene.
Ja, jeg ærligt maa bekjende,
Her vi kunne Maalet naa;
Aldrig saa jeg En som hende,
Slig en Ynde har kun Faa.
(Damerne vil gaa.)

Plumkett.
Ei, Courage! (høit) Piger, tøver!
I behage os, — slaa til!
Hvis jer Gjerning tro I øver,
I os længe tjene vil.

Lyonel.
Længe, ja!

Harriet (leende).
Som eders Piger?

Nancy.
Ha, ha, ha!

Lyonel.
I ler?

Plumkett.
Ei, hvad!
I min Gunst den Tjener stiger,
Som gaar til sit Arbeid glad.

Damerne.
Arbeid!

Plumkett (til Nancy).
Du vor Mad kan lave,
Feie Stue, Stald og Gaard.
(til Harriet)
Du kan i vor Have grave,
Kjøre Ploven.

Lyonel.
Du er haard!
Passer hun for Mark og Lade?
Hun maa sidde —

Plumkett (haanligt).
Paa Parade.
Aarlig tre Pund Hver og Føden,
Er I flinke i jert Fag,
Juleaften Øl til Grøden
Og Plumbudding Nytaarsdag.

Harriet.
Hvem formaar at modstaa længer.

Nancy.
Sligt til Overlæg ei trænger.

Plumkett.
Top?

Damerne.
Ja Top!

Herrerne (tager Pungene op).
Saa hold Jer klar,
Fæstepenge der I har.

Damerne.
Ja, jeg ærligt o. s. v.

Mændene.
Ja, jeg ærligt o. s. v.

Niende Scene.

De Forrige. Tristan (forfulgt af Koret).

Tristan.

Vil I, jeg skal ødsle Summer,
For at blive Eder kvit?
(ser Damerne modtage Fæstepenge)
Ha! hvad ser jeg? jeg forstummer,
Bort herfra!

Plumkett.

Aa nei, tøv lidt!

Damerne (vil følge Tristan).

Ja, alt nok!

Mændene (standser dem).

Det maa jeg lide,
I er fæstet.

Tristan.

Hør mig blot!
Vid —

Harriet (afbryder).

Nei ti! lad Ingen vide
Hvad mig volder Hoffets Spot.

Nancy.

Tys! forspild ei hendes Rygte,
Onde Tunger maa man frygte.

Tristan.

Kom!

Damerne.

Ja hurtig bort!

Plumkett og Lyonel.

I drømmer!
I er fæstet paa et Aar!
Dommeren, ei sandt, nok dømmer
At ved Magt Kontrakten staar?

Dommeren.

Ikke før et Aar er omme
I af Kondition kan komme..

Alle.

Ikke før et Aar er omme
I af Kondition kan komme.
Det vil glippe,
Hvis I tænke
Paa ved Rænke
Fri at slippe,
Loven byder,
Og I lyder,
Gaar i Tjeneste et Aar.
Husk, paa Akkord I gik,
Og efter Skik
Paa Haanden fik,
Vogt derfor Jer for Skyld,
Jer Pligt opfyld
Og Troskab hyld;
Hver den, som sin Kontrakt
Ei holdt i Agt,
Blev til Foragt.

Harriet. Nancy og Tristan.

Det vil glippe.
Hvis vi tænke
Paa ved Rænke
Her at slippe;
Blev det bekjendt
Hvad her er hændt,
Opnaaed blot
Vi Skam og Spot.

Anden Akt.

(En tarvelig møbleret Stue i Plumketts Forpagtergaard. Døre til begge Sider og en i Baggrunden med et Vindue paa hver Side. I Krogene staa to Spinderokke.)

Første Scene.

Harriet. Nancy. Plumkett og Lyonel (komme fra Baggrunden.)

Mændene.

Kom indenfor kun, Piger,
Vi nu ved Maalet staa.

Damerne.

O Ve os arme Piger!
Vor Spøg vi angre maa.

Mændene.

Se! her har I nu hjemme,
Slaa Eder nu til Ro.

Damerne.

Her har vi altsaa hjemme,
Hjælp, Gud, os arme To!

Mændene.

Blot paa et Vink,
Lad se, I flink
Jer Dont udretter da.

Damerne.

O Ve, o Ve!
Hvad vil der ske?
Hvem hjælper os herfra?

Mændene.

Ifald I godt os huer,
God Løn I skulle faa.

Damerne.

Den Angst, hvoraf jeg gruer,
De ei opdage maa.

Plumkett (peger paa Døren tilvenstre).

Piger, der er eders Kammer.

Damerne.

Saa god Nat!

Plumkett.

Jovist, nei hør!
Eders Arbeid først udfør.

Damerne.

Ak, hvem hjælper os? o Jammer!

Lyonel.

De ere trætte, lad dem sove.

Plumkett.

Maa vi bare være fri.

Nancy.

Aldrig mere sligt vi vove.

Plumkett.

Endnu Et! Hvad hedder I?

Damerne.

Vi?

Plumkett.

Ja netop, svar mig bare.

Harriet.

Martha jeg.

Lyonel.

Ah, Martha!

Harriet.

Ja!

Plumkett.

Nu, og Du?

Nancy.
Hvad skal jeg svare?
Plumkett.
Kom med Navnet.
Nancy.
Julia.
Plumkett (spodsk).
Julia! det stort skal være,
Julia! det var jo rart;
Julia, Du har den Ære
Hjælp mig Tøiet af i Fart.
Nancy.
Hjælp Jer selv.
Plumkett.
Det var som Fanden!
Lyonel.
Ei saa heftig, brug Forstanden,
Gjør som jeg og dæmp dit Mod;
Martha, hjælp mig, vær saa god!
(affides)
Jeg Intet ved at sige
Til hvad her foregaar,
Saa gaadefuld en Pige
Slet ikke jeg forstaar.
Plumkett.
Hvad skal jeg dertil sige?
Jeg himmelfalden staar;
Slig Adfærd af en Pige,
Nei, det forvidt dog gaar.
Harriet.
Han Intet ved at sige,
Som himmelfalden staar;
Ser han i mig sin Lige,
Han andet Sind nok faar.
Nancy.
Han Intet ved at sige,
Som himmelfalden staar;
Kun ei forknyt, min Pige,
Det ellers galt os gaar.
Plumkett.
Til jert Arbeid, skynd Jer bare!
Rask, hent Rokken!
Damerne.
Spinde? — Vi?
Lyonel.
Ja, hvorfor ei?
Plumkett.
Tjener I
Ene for at passiare?
Damerne (le).
Ha, ha, ha, ha, ha, ha! vi spinde!
Plumkett (vrænger efter).
Ha, ha. ha, ha, ha, ha! ja spinde.
Saa jeg bød, og Guds Død!
Vil I tjene for jert Brød,
Maa I Jer i Arbeid finde.
(haardt)
Rask! hent Rokken!
Damerne (forskrækket).
Vi adlyder.
(løbe efter Rokkene).
Lyonel.
Vær dog blid, forskræk dem ei.

Plumkett.
Bah! Nu spinder, jeg det byder!
Harriet.
Jeg kan ei.
Nancy.
Ei heller jeg.
Lyonel.
Hvad!
Plumkett.
Snak! sæt Jer!
(Damerne tage Plads ved Rokkene.)
Træd nu Rokken,
Snur, snur, snur!
Damerne.
Se, Hjulet staar.
Mændene (hjælper dem).
Træk saa Traaden langs med Rokken,
Rigtig fin.
Damerne.
Det ikke gaar.
Mændene.
Træk!
Damerne.
Ak, vi forstaar det ei;
Vis os det!
Plumkett (tager fat).
Vel, se paa mig.
Mændene (spinde).
Naar I blot paa Brædtet træder,
Lystigt Hjulet gaar omkring,
Mens I flittigt Traaden væder;
Se, det gaar, som Ingenting.
Damerne.
Som en Herkules han træder
Rokkehjulet rask omkring,
Mens han flittigt Traaden væder;
Let det gaar, som Ingenting.
(Nancy vælter sin Rok og flygter ud i Baggrunden, fulgt af Plumkett.)

Anden Scene.

Harriet. Lyonel.
Harriet (forskrækket).
Nancy! Julia! din Slange!
Troløs løber hun sin Vei.
Lyonel.
Bliv kun, Martha, vær ei bange!
Harriet.
Bange, jeg, for Jer? o nei!
(affides)
Han vist nærer ei en Tanke,
Uden at den ham er værd;
Dog jeg føler Hjertet banke,
Ganske ene med ham her.
Lyonel.
Ren og skyldfri er min Tanke,
Hjertet jeg paa Læben bær;
Dog jeg føler angst det banke,
Nu, vi er alene her.
(høit)
Mild jeg er, og vil ei heller
Imod Dig mig vise haard;
Mig, som Lov, din Villie gjælder.
Harriet (sagte).
Ak, saa ene her jeg staar.

Lyonel.
Martha, lad mig kun det sige,
Lige fra det Øieblik,
Jeg Dig fæstede som Pige —

Harriet (sagte).
Ak, at ogsaa bort hun gik!

Lyonel.
Martha, Martha!

Harriet (sagte).
Det bli'r værre.

Lyonel.
Jeg Dig ærligt mener det.

Harriet (høit).
I er altfor god, som Herre;
Jeg, som Pige, altfor slet.

Lyonel.
Altfor slet?

Harriet.
Kun Spas at drive,
Le og synge er min Lyst;
I bør straks mig Afsked give.

Lyonel.
Kun hos Dig jeg finder Trøst.
Intet Arbeid skal Dig kvæle,
Du skal synge Dagen lang,
Os til Virksomhed besjæle
Med din skjønne, glade Sang.
Syng en Vise.

Harriet.
Lad mig være!

Lyonel.
En Folkesang, ifald Du vil.

Harriet.
Jeg kan ei.

Lyonel (snapper hendes Buket).
Din Buket, Du Kjære,
For en Sang.

Harriet (stødt).
Hvad skal det til?

Lyonel (haardt).
Adlyd straks!

Harriet (forskrækket).
I vil?

Lyonel (mildt).
Jeg beder.

Harriet.
Nu, jeg maa vel føie Eder.

1.

Sidste Rose, Du ene
Staar duftende end,
Dine Sødskende alle
Forlængst visned hen;
Hver en Blomst er forsvunden,
Ei en Knop er Dig nær,
Dine Suk at besvare
Og dit rødmende Skjær.

2.

Paa Busken her sidder
Alene Du nu,
Dine Sødskende slumre,
Gaa, sov ogsaa Du!
Sidste, duftende Rose,
Jeg plukker Dig af,
Hvil her ved mit Hjerte
Og mig følg i min Grav.

Lyonel.
Martha!

Harriet
Ja!

Lyonel.
Du mig forklared,
Hvad ved Almagts Tryllestav
Sig for Øiet aabenbared,
Og i Hjertet Gjenskin gav.
Martha! (griber hendes Haand.)

Harriet.
Slip mig!

Lyonel.
Hør min Mening.
Fra den Stund, da jeg Dig saa —

Harriet.
Slip mig!

Lyonel.
Martha!

Harriet.
Bort!

Lyonel.
O bliv!
Slut med mig en øm Forening,
Tag min Haand og bliv min Viv!

Harriet (affides).
Gud! hvad hør jeg?

Lyonel.
Se mig knæle.

Harriet (med tvungen Latter).
Hvad! paa Knæ for mig? Nei, da
Latteren mig helt vil kvæle;
Tilgiv mig, Ha, ha, ha, ha!

Lyonel.
Jeg Dig hæver til min Lige,
Og min Stilling overser.

Harriet.
Hæve! — naa, det maa jeg sige;
Det er deraf just jeg ler.

Lyonel.
Ak! et saa trofast Hjerte
Hun spotter og beler,
Og paa min bittre Smerte
Med haanligt Blik kun ser.
O, at den stolte Pige
Ei dele vil mit Held!
For evigt maa jeg sige
Min Lykkes Drøm Farvel.

Harriet.
Jeg røres af den Smerte,
Jeg paa den Arme ser,
Vist et saa trofast Hjerte
Misundes mig af Fler.
Ak, den Ulykkelige!
Jeg røver ham hans Held;
For evigt maa han sige
Sin Lykkes Drøm Farvel.

Tredie Scene.

De Forrige. Plumkett (trækkende Nancy med sig).

Plumkett.
Vent blot lidt, jeg skal Dig lære!
Kryber Du i Skjul? nu, tal!
Jeg har søgt i Kjøkken, Kjælder,
Men der fandt jeg Dig ei heller;
Sligt gaar ikke an, min Kjære,
Jeg har søgt, som jeg var gal.

Nancy.
Slip mig, ellers gaar det ilde,
Jeg af Jer er led og kjed.

Plumkett.
Ih, for Pokker, se den Lille!
Hun er smuk, naar hun bli'r vred.

Nancy (gaar hen til Harriet).
Martha!

Plumkett.
Stop! hør hvad jeg siger,
Staa ei der, som I var Sten,
Rør Jer til Jert Arbeid, Piger,
Rask afsted, vær ikke sen!
(Klokken slaar Tolv.)

Alle.
Midnat alt!

Lyonel.
Sov nu vel! gid Du fortryde,
Du med Haan mig har forladt,
Og lad mig i Morgen nyde
Al Din Omhed. Nu Godnat!

Nancy.
Vi vort Letsind maa fortryde,
Som i Fare os har sat;
Gid Farvel jeg kunde byde
Denne Hytte. Nu Godnat!

Harriet.
Jeg mit Letsind maa fortryde,
Som for Spot mig har udsat;
Her hans Omhed Trods at byde,
Hist mit Rygte. Nu Godnat!

Plumkett.
Lev nu vel! gid Du fortryde,
Du i Harnisk mig har sat;
Hvem vil sig om Arbeid bryde,
Gaa, din Gavstrik! Nu Godnat!

(Plumkett aflaaser Døren i Baggrunden, putter Nøglen i Lommen og gaar ud tilhøire med Lyonel.)

Fjerde Scene.

Harriet. Nancy. (siden) Tristan.

Harriet.
Nancy!

Nancy.
Lady!

Harriet.
Hvad nu mere?

Nancy.
Ja, hvad tror I?

Harriet.
Hvad tror Du?

Nancy.
Kan vi ikke echappere?

Harriet.
Nei, han laased' Døren nu.

Nancy.
Denne Dag jeg skal ei glemme.

Harriet.
Natten værre bli'r end den.

Nancy.
Heldigvis er de ei slemme.

Harriet.
De er brave.

Nancy.
Ja saamænd!

Harriet.
Men kom Dronningen paa Spor —

Nancy.
Da Farvel al Fryd paa Jord.

Harriet.
Ak!

Nancy.
Ja ak, hvor vil det ende?
(Det banker paa Vinduet.)

Begge.
Milde Himmel!

Harriet.
Hvem er der?

Nancy.
Hvorhen skal vi os dog vende?

Tristan (udenfor).
Lady!

Harriet.
Tristan!

Nancy (aabner Vinduet).
Lorden her?

Harriet.
Han vil skjænde, og med Rette
Er han vred.

Tristan (kryber ind).
Ha! hvilken Tort!
Lady, Lady! hvad er dette?
Æresdamen.

Nancy.
Hjælp os bort,
Mens de sove — vær blot rolig!

Harriet.
Tys!

Tristan.
Her tæt ved denne Bolig
Holder Vognen; hurtig da,
Kom og følg mig!

Alle.
Bort herfra!
Ja, med Flugten lad os ile,
Her er ingen Tid til Hvile;
Rask afsted, kun fremad, frem!
Lev nu vel, du {stille / usle} Hjem!

(Tristan hjælper Damerne ud gjennem Vinduet og følger selv bagefter.)

Femte Scene.

Plumkett. Lyonel og Bønderkarle.

Plumkett (udenfor)

Ti! den Snak til Intet fører,
Husk, at I skal tidlig op!
(træder ind).
Hvad er det? en Vogn jeg hører,
Vinduet aabent (raaber) Heida! stop!

Lyonel (kommer).

Tal! hvad er der?

Plumkett.

Vist en Røver.
(peger tilvenstre).
De to Piger? (ser ind ad Døren).
De er væk!

Lyonel.

Ha! det Ord mig fast bedøver.

Plumkett.

De har frækt holdt os for Gjæk.

Lyonel.

Efter dem! Mit Liv det gjælder!
(styrter ud i Baggrunden).

Plumkett.

Nei, jeg dør da ei saa let,
Og ustraffet de eiheller
Grovt skal krænke Pligt og Ret.
(ringer med Klokken).
Heida, Karle, kom paa Timen!

Karlene (komme lidt efter lidt).

Hvad betyder denne Kimen?

Plumkett.

Et Par Piger er rendt bort,
Efter dem! gjør Flugten kort!
Et Pund Findeløn for Hver!

Karlene.

Et Pund, hvem dem bringer her?

Plumkett.

Ingen Ro før hun er funden,
Efter dem i Skov og Krat!
Faar jeg hende, bli'r hun bunden,
Gid jeg havde hende fat.

Karlene.

Ingen Ro før de er funden,
Efter dem i Skov og Krat;
Faar vi, hvad der er forsvunden,
Faar vi ogsaa Mønten fat!

Tredie Akt.

(Landlig Egn med Skov. Tilvenstre et Værtshus og udenfor det Borde og Bænke.)

Første Scene.

(Plumkett sidder med nogle andre Bønder og drikker Porter.

Plumkett.

Kan I forklare
Og mig besvare
Hvad i vort Land
Og paa hver Strand
Gi'er brittisk Blod
Mod?
Det er den kraftige Drik, vi faar,
Som under Navn af Porter gaar,
Som styrker John Bull i Livets Damp,
Tillands,
Tilvands,
I Boksferkamp!
Hurra for Humle! Hurra for Malt!
De er dog Livets Krydder og Salt;
Hurra for Porter! Hurra!

2.

Har I udfunden,
Hvad der er Grunden
Til at en Lyst
Bor i vort Bryst
Til Bægerklang,
Sang?
Det er det Brune i vort Krus,
Som vækker Lunet med en Rus,
Det er den Nektar i vort Glas,
Som Saft
Og Kraft
Først gi'er vor Bas.
Hurra for Humle! Hurra for Malt!
De er dog Livets Krydder og Salt;
Hurra for Porter! Hurra!
(Jagtmusik udenfor.)

Koret.

Hør, hvor smukt! en Jagtfanfare.

Plumkett.

Ja, idag med festlig Pragt
Dronningen er her paa Jagt
Med sin hele Dameskare.

Koret.

Kom! hør hvor de musicere!

Plumkett.

Skynd Jer! Jeg maa først klarere.
(Han gaar ind i Værtshuset, de Andre løbe efter Musiken.)

Anden Scene.

(En Skare Hofdamer i Jagtdragt. Siden Nancy.)

Kor.

Alt fra Smaa
Paa Jagt vi gaa
Med lystigt Hurra!
Tralalala!
Jagten vi
Os øved' i
Med Klogskab og Flid
Fra Arilds Tid.
Vildtet, som
Vi søge om,
Er Mændenes Hær,
Paa Kryds og Kvær;
Suk og Nik,
Forelskte Blik,
Som dræbende Skud,
Sende vi ud.
Snart de listigt
Retirere,
Snart de dristigt
Avancere;
Men som Barnet,
Blinde, døve,
Dog i Garnet
Alle løbe.

Saadan er vor Yndlingsjagt,
Som vi øve af al Magt.
Tra-ra! Tra-ra! Tra-ra!

Nancy (i Jagtdragt).

1.

Jagtens Færd
Kan Enhver
Af en Kvinde lære,
Øiets Pil,
Mundens Smil
Hendes Vaaben ere;
Listig hun
Hver en Stund
Lurer paa sit Bytte,
Træffer let
Hjertets Plet,
Som den bedste Skytte;
Amor denne skjælmske Gud,
Styrer selv hendes Skud.

2.

Svære Saar
Hjertet faar
Tidt af Amors Pile,
Da der maa
Balsam paa,
Dem at bringe Hvile;
Blikke kan
Fluks en Mand
Ham hans Fred fratage,
Men og Mod,
Fyrigt Blod
Skjænke ham tilbage.
Amor, denne skjælmske Gud,
Læger selv sine Skud.

Tredie Scene.

De Forrige. Plumkett (kommer ud).

Plumkett.

Ei! den vilde Jagt, min Tro!
Det er Vildt for mig, Ho, ho!

Nancy.

Hvor kan dog Mylady være?
Sine Venners Kreds hun flyr;
Længsel hende vil fortære,
Thi hun vil kun Sorgen nære,
Fra hin Dag al Glæde flyr.
(til Plumkett)
Kan I sige mig? (kjender ham) Hvad, ham!

Plumkett.

Det er Julie, saa Skam!

Nancy (lader som hun ikke kjender ham).

Gode Ven!

Plumkett.

Det er jeg ikke.
Du ei mer skal mig bestikke,
Du, som af din Tjenest render!

Nancy.

Hvilken Snak!

Plumkett.

Nu jeg Dig kjender,
Hjem paa Timen!

Nancy.

Hjælp paastand!

Plumkett.

Frække Kvind!

Nancy.

Forvovne Mand!
Jægerinder, staa mig bi!
Han er Vildtet, Jagten fri.

Kor.

Vi os hævne,
Mod ham stævne,
Med saadan Vildt
Det snart er bestilt;
Vi ham plage
Og forjage.
Ordren adlyd!
Fæld Eders Spyd!
Tra-ra! Tra-ra! Tra-ra!

Plumkett.

De mig true,
Jeg maa grue,
Mon de mig paa Spid vil sætte?
Jeg paa Ære
Kan riskere
Alt, endog mit Liv ved dette;
Til en saadan Djævelsjagt
Føler jeg mig ei oplagt.
(Plumkett flygter ud tilhøire, fulgt af alle Damerne.)

Fjerde Scene.

Lyonel
(fra Baggrunden, med Marthas Buket i Haanden.)

Sidste, duftende Rose,
Jeg plukker dig af;
Hvil her ved mit Hjerte,
Og mig følg i min Grav.

Hvor var jeg? ak, hos den,
Som i en Straaleglands,
Saa lokkende og mild,
Staar for min indre Sands:
Som baade Liv og Død
Paa engang skjænked mig,
Som aabned mig en Grav
Og dog et Himmerig.

Ak! saa from og saa god
For mit Øie hun fremstod,
Ak! saa ren og saa mild
Tændte hun mit Hjertes Ild.
Før hun kom,
Trist og tom
Tiden henrandt, uden Lyst,
Lifligt hun
For en Stund
Vakte Glæden i mit Bryst;
Dog det svandt,
Hvad jeg fandt,
Ak! min Lykke var saa kort,
Kun en Nat,
Og jeg brat
Saa min Drøm at svinde bort.
Martha! Martha! hør min Klage,
Du min Lykke tog med Dig.
Martha! Martha! vend tilbage,
Del Dit Hjerte ømt med mig!
(sætter sig under et Træ.)

Femte Scene.

Lyonel. Tristan og Harriet.
(i Jagtdragt, fra Baggrunden.)

Tristan.
Vid, Dronningen er nær! hvorfor vil I
Jer fjerne
Fra Majestæten?

Harriet.
For at være ene.

Tristan.
Med mig?

Harriet.
Med Jer? Ih nu, ja meget gjerne;
Hos Eder er det mig, som om jeg var alene.

Tristan.
Saa sorgfuld?

Harriet.
Jeg søger Trøst bag disse Grene.

Tristan.
Bevares! alene —

Harriet.
Jeg vil det!

Tristan.
Alene!
(gaar hovedrystende ud der, hvorfra han kom).

Harriet.
Her i Løvets dunkle Skygge,
Her i Skovens stille Sal
Tør mit Hjerte frit udtrykke
Al sin Længsel, al sin Kval;
Her i Tankerne jeg favner
Ham, jeg neppe nævne tør,
Som jeg flyr, skjøndt jeg ham savner,
Ham, jeg evig glemme bør.

Lyonel (vaagner af sine Tanker).
Hør jeg rigtig? denne Stemme!
Ha! en Dame!

Harriet (opdager ham).
Gud, han der!

Lyonel.
Martha! Martha!

Harriet (afsides).
Søg at tæmme
Dig, min Angest.

Lyonel.
Du er her?
O hav Tak, at jeg Dig skuer;
Himlen selv har hid Dig sendt.

Harriet.
Gud!

Lyonel.
Skjøndt mig Dit Øie truer,
Har mit Hjerte straks Dig kjendt.

Harriet.
I ta'er Feil forvist.

Lyonel.
Jeg kjender
Grant hvert Træk, spar kun Din List,
Du med den dog ei mig blænder;
Det er Dig, jeg ved det vist.

Harriet.
Kun en Drøm.

Lyonel.
O, er det Drømme,
Som omsvæve nu mit Blik,
Lad da Bægret helt mig tømme,
Gribe Lykken, som jeg fik.
(vil gribe hendes Haand.)

Harriet.
Slip mig dog!

Lyonel.
Forstyr ei Drømmen,
Jeg i den nu ta'er Din Haand,
Kysser glædedrukken Sømmen
Paa Dit Straaleklædebon.

Harriet.
Ha! forlænge alt jeg hørte
Her paa Eders Vanvids Sprog.

Lyonel.
Hjertets Sprog jeg ikkun førte.

Harriet.
Ti, og gaa! I er ei klog.

Lyonel.
Klog — Forvovne! husk, Din Herre
Er jeg, og min Pige Du;
Jeg var før for mild desværre,
Frække Kvinde, frygt mig nu!
(griber fat i hende).

Harriet (ser Tristan komme).
Kom, Sir Tristan!

Sjette Scene.

De Forrige. Tristan.
(siden en Flok Jægere.)

Tristan (til Lyonel).
Hvad behager?

Harriet.
Hjælp mig, frels mig!

Tristan.
Er I gal?

Lyonel.
Mig hun tjener, I ei betager
Mig min Ret; hun lystre skal.

Tristan.
For Din Frækhed skal Du bøde,
Her jeg har Dig i min Magt;
Du skal straffes for Din Brøde,
(kalder ud).
Heida! kom gesvindt med Vagt.

En Flok Jægere (komme).
Hvilken Larm og Støi vi møde,
Hvem forstyrrer fræk vor Jagt?
Han skal straffes for sin Brøde,
Som har Baand paa Glæden lagt.

Harriet.
For mit Letsind maa jeg bøde,
Sorg er paa mit Hjerte lagt.
Ve, mig Arme! jeg vil møde
Overalt Haan og Foragt.

Lyonel.
Sig, hvori bestaar min Brøde?
Jeg kun ler ad Eders Vagt,
Og tør Eders Trusler møde;
Over Pigen har jeg Magt.

Syvende Scene.

De Forrige. Plumkett. Nancy og alle Damerne komme tilbage.

Plumkett.
Hvilken Larm, hvad er der skeet?

Lyonel.
O min Ven!

Nancy (til Tristan).
Sig, hvad det var?

Lyonel gjenkjender Nancy.
Ogsaa hun!

Nancy (iler hen til Harriet).
Har ret jeg set?
Lady!

Lyonel (hører det).
Lady! — o jeg Nar!
Hun med mig kun Spot har drevet,
Kun et grusomt Gjøglespil,
Mig med Tryllemagt henrevet;
Ha! mig Skammen dræbe vil.

Tristan (til Jægerne).
Den Affindige I binde!

Lyonel.
Binde mig!

Damerne.
Gud staa ham bi!

Lyonel.
Hvordan skal vel Ord jeg finde?
(betænker sig og peger derpaa paa Harriet).
Vid, at hun —

Harriet (afbryder ham).
Min Gud, o ti!

Lyonel.
I mit Hus som Pige drog,
Men om Natten Flugten tog.

Mændene.
Hvad?

Damerne.
Ha, ha, ha, ha, ha, ha!

Harriet.
Dog hav Medynk med den Arme,
Anvend mild Behandling kun;
Man maa sig jo her forbarme,
Vanvid taler af hans Mund.

Alle.
Vanvid!

Lyonel.
Skjændigt!

Nancy.
Er hans Plage.

Plumkett.
Hør mig dog!

Tristan
(til Jægerne, der vil føre Lyonel bort.)
Hold ham tilbage!

Lyonel.
Gid Jer Himlen maa tilgive,
I min Sjæl slig Vunde slog,
For al Glæde her ilive
Haardt og grusomt mig bedrog!

Harriet. Nancy. Plumkett.
Gid {mig / Jer} Himlen maa tilgive,
At {jeg / I} ham slig Vunde slog,
For al Glæde her ilive
Haardt og grusomt ham bedrog!

Koret.
Hvo kan vel Forklaring give
Over hvad sig her tildrog?
Hvad saa Enden end vil blive,
Han idag vor Fryd forjog.

Tristan.
Hun vil nok fornuftig blive;
Den Lektion, som her hun tog,
Rygtet saa til Pris at give,
Med Forbauselse mig slog.

Lyonel.
Alle mine kjære mine Drømme
Har en Dag henveiret brat.

Harriet.
Ak, ved mig han nu maa tømme
Smertens Kalk i Fængslets Nat.
(Hornsignal udenfor.)

Koret.
Til Dronningen det kalder der!

Lyonel.
Til Dronningen! (til Plumkett).
Tag Ringen her!
Naar engang Dig truer Fare,
Send den, har min Fader sagt;
Hun vil da dit Liv bevare,
Ene hun dertil har Magt.

Kor.
Hornet gjalder
Og os kalder,
Med raske Fjed
Lystigt afsted!
Hør! Fanfaren,
Ekkos Svaren,
Hundens Vovvov
Lyder i Skov!
Over Mark og grønne Enge,
Gjennem Skov og Krat vi trænge,
Ved vor Larm fra Buske, Hække
Ud det bange Raadyr skrække;
Saadan vi af al vor Magt
Feire glad vor Dronnings Jagt!

Fjerde Akt.

(Forpagterstuen fra anden Akt.)

Første Scene.

Harriet og Nancy
(træde ind fra Baggrunden).

Harriet.

Meddel hans Ven den Plan,
Hvortil han Haand maa række,
Og hvortil jeg mit Haab
Om Frelse trygt har sat,
Saa vi hans syge Sjæl
Af Tungsinds Drøm kan vække,
At Haabets lyse Dag
Kan sprede Sorgens Nat.
(Nancy træder ind tilhøire.)
Jeg vil selv ham aabenbare,
At hans Fremtid straaler klar;
Jeg, som bragte ham i Fare,
I min Haand hans Frelse har.

At angre dybt min Brøde
Jeg er bered,
Hans Liv vil jeg forsøde
Ved Kjærlighed;
En tro Ledsagerinde
Han nu i mig skal finde.

Hvad sig længst i Hjertet rørte,
Tør jeg ham nu frit tilstaa,
Ham alene det tilhørte,
Fra jeg første Gang ham saa.
O salig er den Tanke:
Du bliver min!
Forsvunden er hin Skranke,
Nu er jeg din!

Anden Scene.

Harriet. Nancy og Plumkett.

Nancy.

Lady!

Plumkett.

Mylady!

Harriet.

Kjære Ven!
Har Nancy Jer betrot hvor jeg vil hen?

Plumkett.

Ja, nok hun prated; men
Jeg hørte ei derpaa,
Jeg kun paa hende saa,
Og ved ei, — det er sandt,
Om Alting kun var Tant.

Harriet.

Men han?

Nancy.

Han stirred kun
Ned for sig mørk og stille,
Som var helt tørred ud
Med Et hans Lykkes Kilde.

Harriet.

Lad mig alene nu!
Forstumme skal hans Klage;
Jeg med min gamle Sang
Vil kalde ham tilbage.
(Plumkett og Nancy gaa ud i Baggrunden.)

Tredie Scene.

Harriet (siden) Lyonel.

Harriet.

Nu Vaaren er kommen
Og Rosen med den,
En skjønnere Fremtid
Os vinker, min Ven!
Se Bladene spille
I ætherklar Luft
Og sender til Hjertet
En kvægende Duft.

Lyonel (fra høire Side).

Ha! hun er her.

Harriet (gaar ham imøde).

Lyonel!

Lyonel.

Gjøglende Billed! kom mig ei nær,
Falske Sirene med lokkende Sange!
Dog Du har Ret, ja, os Vaaren er kjær,
(piller Marthas Buket itu, Blad for Blad)
Se Rosens Blade, hvor herligt de prange!

Harriet.

Lyonel, hør mig!

Lyonel.

Jeg kjender det godt,
Ved, at det fængsler i jerntunge Lænker,
Ved, til en Afgrund det fører mig blot,
Indtil at Vanvid i Sjælen sig sænker.

Harriet.

Du Dig forbarme!

Lyonel.

Forbarme! som Du,
Der mig til Kummer og Skjændsel har viet?

Harriet.

Brøden at udsone kommer jeg nu.
Jeg Dig fra Fængslets Lænker befried,
Ja, jeg selv til Dronningen gik
Med det Pant, som af Vennen jeg fik,
Bragte din Ring til hende hen;
Hun den kjendte, blev Dig en Ven,
Og det Budskab Dig sende lader:
Lyonel, Grev Derby var din Fader!

Lyonel.

O min Fader!

Harriet (rækker ham et Papir).

Dig Dronningen lønner,
Søn af en Fader saa ædel og bold,
Se! til Tegn paa, at ham hun paaskjønner,
Skjænker hun Dig hans Navn og hans Skjold.

Lyonel.

Jeg Grev Derby.

Harriet.

Du Hjertet vandt,
Nu Haanden med Dig skal tilhøre;
(rækker ham Haanden)
Hver Dag, som i Sorg henrandt,
Skal min Kjærlighed Dig tilsløre.

Lyonel.
Denne Haand, som kunde nænne
Fra dit Aasyn mig at sende,
Denne Haand, som holdt i Lænker
Mig, en Vold for Svig og Rænker,
Snart mig vinked, snart mig stødte
Ubarmhjertigt bort igjen,
Denne Haand kan ei mig nytte,
Denne Haand — jeg afslaar den!
(kaster Papiret for hendes Fødder.)

Harriet.
Store Gud!

Lonel.
O Ve mig, Ve!
Min Lykke hun
Udgjorde kun!
En Stjerne klar
Af første Rang
Hun blevet var
Mig paa min Gang,
Som himmelsk Lyst
Gød i mit Bryst.
Jeg har alt Held
Nu sagt Farvel,
Paa Jorden ser
Jeg intet mer!

Harriet.
Ak, jeg forgaar!
O skjænk mig Trøst,
Kun Troskab slaar
I dette Bryst;
Sig ei dit Held
Alt nu Farvel,
Nu, da Du ser
Det til Dig ler.
Lyonel, Du dræber mig!

Lyonel.
Stolte, jeg foragter Dig!
(Lyonel iler ud i Baggrunden.)

Fjerde Scene.

Harriet. Nancy og Plumkett
(ere komne ind under det Sidste).

Nancy.
Fat Jer, Lady!

Plumkett (ser efter ham).
Se, han render
Bort; nei hvilket Raseri!
Nu af Hævntørst kun han brænder,
Han er mere stolt end I.

Harriet.
Godt, jeg vover da det Sidste.
Brave Ven, staa mig nu bi;
Thi vid, ham jeg vil ei miste,
Uden ham er Alt forbi.
(gaar.)

Femte Scene.

Nancy. Plumkett.

Plumkett (ser paa Nancy).
Ja, hvad saa?

Nancy.
Ja, hvad saa?

Plumkett.
Der vi staa.

Nancy.
Der vi staa.
Ladys Plan vi maa udføre,
Hvad hun har befalet gjøre,
Til lidt mere føielig
Denne Herre viser sig.

Plumkett.
Men hvad saa?

Nancy.
Ja, hvad saa?

Plumkett.
Ja, saa der vi atter staa.
Jeg maa ene kukkelure
Inden disse øde Mure,
Ene her, Du søde Gud!
Det jeg aldrig holder ud.

Nancy.
Det er trist.

Plumkett.
Ganske vist.

Nancy.
Vi! lad se!

Plumkett.
Hvad skal ske?

Nancy.
I en Kone bør Jer tage,
I er gammel nok dertil.

Plumkett.
Jeg kan sagtens faa en Mage,
Nabos Polly gjerne vil.

Nancy.
Hvorfor ei?

Plumkett.
Aa, gaa Jer Vei!

Nancy.
Svar mig dog?

Plumkett.
Hun er et Fjog.

Nancy.
Vi kan nok en Anden finde,
Vær I bare ganske tryg.

Plumkett.
Fogdens Ane staar paa Pinde,
Men hun er saa rædsom styg.

Nancy.
Se Jer om.

Plumkett (vender sig).
Hvor da? hvor da?

Nancy.
Hvor ved jeg?

Plumkett (ser paa hende).
Aha! aha!
Der er nok En, som jeg kjender,
Men hun er lidt høit paa Straa;
Jeg greb til med begge Hænder,
Hvis jeg kunde hende faa.
Skjøndt hun ei engang kan spinde,
Derimod slaa Alt itu,
Har hun dog forstaaet at vinde
Dette Hjerte i et Nu.

Nancy.
Aa, jeg lidt til hende kjender!
I Jer ei betænke maa,
Men grib til med begge Hænder,
Hvis I denne Skat kan faa.
Hun vel lærer nok at spinde,
Slaar ei heller Alt itu,
Naar det gjælder om at vinde
Eders Hjerte i Nu.

Plumkett (glad).
Hvad?

Nancy.
Kun rolig!

Plumkett.
Sig mig —

Nancy.
Hvilket?

Plumkett.
Nei, vist ikke, ti blot, ti!
Lyonel for Alt. Jeg trolig
Og oprigtig ham staar bi.

Nancy.
Ak!

Plumkett.
Ja, ak!

Nancy.
Et Ord!

Plumkett.
Aa Snak!

Nancy.
Ei mig plag.

Plumkett.
Far imag.

Nancy.
Først I Venskabs Stemme hører?

Plumkett.
Først jeg Venskabs Stemme hører.

Nancy.
Til Fornuften Vennen fører?

Plumkett.
Til Fornuften Vennen fører?

Begge.
Derpaa svarer
Og forklarer
Alt med tydelige Ord.

Changement.

(En Efterligning af Markedsfesten i Richmond fra første Akt.)

Sjette Scene.

Harriet og Nancy
(klædte som Bønder, betragte Arrangementet, som Koret besørger.)

Her er Boder, her er Skjænke!
Her er Telte, Borde, Bænke!
Her en Plads for en Notar,
Som vi udstafferet har!
Her er Piger af de bedste,
Her er Mænd, som vil dem fæste,
Selv en Dommer med Talar;
Alt, som det i Richmond var.

Harriet.
Er I Alle nu beredte?

Kor.
Som I bød det, Alting skete.
Her er Boder, her er Skjænke,
Her er Telte, o. s. v.

Nancy (peger ud).
Tys! han kommer; mørk han vanker,
Af sin Ven herhid han ledes.

Harriet.
Ak, jeg skjælver!

Nancy.
I dybe Tanker
Ser han ei hvad her beredes.
Kom! Unge, Gamle skynder Jer!
Hør Klokkens Lyd, nu Tid det er!
(Klokken ringer.)

Kor af Piger.
Jeg kan spinde,
Sy og binde,
Jeg kan byge,
Stive, stryge,
Koge, bage
Alslags Kage,
Og besørge Hus og Hjem.

Syvende Scene.

De Forrige. Lyonel og Plumkett.

Plumkett.
Naa, gaa til! jeg troer Du ryster?
Gjør som jeg, vær ingen Kryster.

Lyonel (vaagner op).
Ha! hvad ser jeg?

Plumkett.
Smukke Piger.
(trækker Nancy og Harriet frem.)
Hun — og hun — foruden Smiger.
Sig, hvad kan I? sanddru vær!

Lyonel.
Martha, Martha! Du er her!

Harriet.
Jeg kan mig fjerne
Fra Hoffets Glæder,
Og offrer gjerne
Dets Glands og Hæder;
Jeg uden Klage
Kan Alt forsage,
Som trofast Mage
For evig Dig
Kun vie mig.

Lyonel.
Hvilken himmelsk Salighed!

Plumkett (til Nancy).
Naa, min Pige, hvad kan Du?

Nancy.
Jeg kan spinde,
Sy og binde —

Blumkett.
Nei, spolere,
Massacrere —

Nancy.
Men desmere
Karessere
Dig den hele lange Dag.

Plumkett.
Top! Handleu sluttes her.

Nancy.
Top! tag paa Haanden, — der!
(giver ham et let Slag paa Kinden.)

Plumkett.
Hvis det skal gaa for rede Penge,
Staar jeg jo aldrig til at trænge.
(omfavner leende Nancy.)

Harriet.
Nu Vaaren er kommet
Og Rosen med den.

Lyonel.
En skjønnere Fremtid
Tilsmiler din Ven.

Begge.
Se Bladene spille
I ætherklar Luft.

Alle.
I Kjærligheds Lykke
Faar Livet sin Duft.

Trykt hos Jørgensen & Knudtzon.